

Храм Сабора српских светитеља у Штутгарту прославио славу

У недјељу шеснаесту по Педесетници, 20. септембра 2026. године, у храму Сабора српских светитеља у Штутгарту, Његово Високопреосвештенство Архиепископ диселдорфско-берлински и Митрополит немачки г. Григорије служио је свету Литургију.

Митрополиту Григорију саслуживали су протојереј-ставрофор Борисав Симић, протојереј Станко Ракић, протојереј Драгослав Ђорковић, протојереј Миленко Бакмаз, јереј Милан Шућур из Епархије бањалучке, као и ђакони Бојан Јарић, Марко Коловић и Теофил Гроздановски.

Након читања јеванђелског зачала, Митрополит Григорије обратио се вјерницима бесједом истичући да са даровима које човјек прима, прима и одговорности да их не чува само за себе, већ да их умножава дијелећи их са другима.

Осврћући се на јеванђелску причу о талантима, указао је да човјек, настојећи да сачува оно што има и избјегне сваки ризик, може пропустити прилику да

својим даровима помогне другима и обогати сопствени живот.

„Чудно је колико се човјек плаши да не изгуби оно што му је дато. Чувамо своје вријеме, своје способности, оно што имамо и оно што волимо, а понекад тек касније схватимо да смо, покушавајући све то да сачувамо, пропустили прилику да тиме нешто учинимо и некога обрадујемо.“

Говорећи о слуги који је, из страха од господара, закопао талант који му је био повјерен, Митрополит је истакао да проблем није био само у томе што дар није умножен, већ и у погрешној представи о ономе од кога је дар примљен.

„И ту је, чини ми се, његов прави проблем: он као да није успио да види доброту онога који му је дар повјерио. Свога господара види као некога кога се треба бојати, некога коме треба вратити оно што ти је повјерено нетакнуто и рећи: ево ти твоје, а мене прођи.“

Позивајући се на тумачење Светог Јована Златоустог, навео је да дар који је човјеку дат расте када се дијели са другима, те да ти дарови не морају бити велики или нарочити.

„Некада је то вријеме које имамо за другог, ријеч коју можемо да кажемо, пажња коју неке можемо да поклонимо.“

Митрополит Григорије подсјетио је на Христове ријечи „Не бојте се“, наглашавајући да страх може човјека учинити неспособним да дарује оно што има.

„Страх од губитка лако може да нас учини неспособним да било шта дамо. Слуга из данашњег Јеванђеља уплашио се и закопао дар, а ми на свакој Литургији чујемо: „Горе имајмо срца.“ Као да нам се стално говори: немој закопавати оно што ти је дато.“

Говорећи о Христовом примјеру, владика је нагласио да се смисао даривања најпотпуније открива у Христовом добровољном страдању и жртви.

„Он иде на Голготу и својим добровољним страдањем открива нам да се дар живота чува даривањем. Бог из љубави даје свој најдрагоцјенији дар – свога Сина Јединороднога.“

Митрополит је са вјерницима подијелио и лично искуство, истичући да оно за шта се човјек грчевито везује и настоји да сачува по сваку цијену на крају често изгуби смисао.

„Не знам да ли ви имате то искуство, ја га имам: све оно чега се грчевито држим и што по сваку цијену хоћу да сачувам на крају или изгубим или ми постане небитно и бесплодно. Најбоље се то види у љубави. Ако је имаш, а не дајеш је, шта ти на крају остаје од ње? Љубав живи онда када је дијелиш.“

Осврћући се на различит број таланата које су слуге примиле, поручио је да од сваког човјека није тражено исто, већ да свако одговара за оно што му је повјерено.

„Господар не тражи од онога који је добио два да донесе колико и онај који је добио пет. И можда нам баш то може донијети мало мира: не морамо стално гледати шта је добио онај поред нас. Господ од свакога тражи оно што може да принесе од онога што му је дато.“

На крају бесједе, Митрополит Григорије је поучио да јеванђелска прича о талантима не завршава страхом, већ позивом на радост.

„Радовати се не може онај који непрестано броји и страхује. Страх нам говори: затвори се, закључај се, сачувај то што имаш. Љубав каже: отвори се, изађи из себе, подијели оно што ти је дато.“

Поручио је да хришћански одговор на дарове које је човјек примио не треба да буде њихово „закопавање“ из страха, већ њихово дијељење и умножавање у љубави, како би се испуниле ријечи из јеванђелске приче: „Уђи у радост господара свога“ (Мт 25, 21).

Светом Литургијом је свечанопрослављена храмовна слава — Сабор српских светитеља. Након свете архијерејске Литургије, славска свечаност настављена је у градској сали у Штутгарт-Весту, где је извршено освећење славских знамења. У наставку је за све присутне приређен пригодан славски ручак, уз културно-уметнички програм и дружење.

Кумови овогодишње храмовне славе биле су породице Вуковић, Мишковић и Микеревић.

Извор: Епархија диселдорфска и њемачка

mitropolija.com